

uforsvarlige. Naar man vil gjøre sig Sagen tydelig — det bliver den naturligvis, naar man vil overdrive — og vil forestille sig, hvorledes en Regjering vilde være stillet, naar Nøgdsagen gjorde sit Samtykke til Udredelsen af en eller anden nødvendig Udgift — eller om den ikke var nødvendig ved at være lovbunden, saa i al Fald en meget ønskelig Udgift — saasom Tilveiebringelsen af fyldestgjørende Materiel til Hæren, afhængig af, at der f. Ex. blev bevilget en rund Sum til den og den bestemte Højskole, hvad i Alverden vilde man da sige til et saadant Forlangende? (Udfordelse.) Netop ved at overdrive Sagen faar man lettere Syn paa, hvad der i Virkeligheden ligger i dette Spørgsmaal. Der som jeg havde villet søge et Exempel, hvor det ikke vilde stille sig saa kraft, kunde jeg jo istedetfor en Bevilling til en Skole have nævnt en Bevilling til et Fyrsteb, saaledes at man gjorde en Bevilling til Krigsministeriet afhængig af et Fyrstebes Bevilling. Det er efter mine Tanker umuligt for en Regjering at gaa ind paa, at Bevillingsposter, der i Virkeligheden Intet med hinanden at bestille, paa den Maade blive forebunde sammen, ligesaa umuligt som det efter min Mening er for en Regjering at gaa ind paa, at lignende, hinanden uedkommende Spørgsmaal blive forebunde til hinanden i særlige Lovforslag. Dette er en Bemærkning i Anledning af den Form, som det erede Udvalgs Flertal har foretrukket. En saadan Sammenkobling ligger vel ikke absolut i den Form, Flertallet har valgt, men jeg har troet at kunne forudsætte, at det var Meningen, at den skulde ligge deri. Hvad selve Indholdet af Undringsforslaget under Nr. 173 Lit. B angaar, kan jeg ikke andet end gjøre adskillige Bemærkninger gjældende imod det ogsaa fra et rent finansministerielt Standpunkt. Det er jo ganske vist, at Beløbet, som vilde komme til Udgift for Statskassen, 300,000 Kr., ikke er større end det Beløb, som vilde komme til Udgift, hvis et Lovforslag, der særlig omhandlede Skolelærernes Lønning, var blevet vedtaget af Nøgdsagen i denne Samling, og for saa vidt kan jeg altsaa ikke gjøre gjældende, at Undringsforslaget har saa stor finansiel Betydning, at jeg som Finansminister maatte modsætte mig det. At det er imod god parlamentarisk Stil at paanøbe en Regjering Bevillinger, den ikke har søgt, er en saa gammel Lære, at den jo allerede for længe siden er gaaet i Glemme i dette Thing. Der var en Tid, da det stærkt blev hævdet, og det af Mænd, som stode det nuværende Flertal meget nær, at det var en Utilbærlighed, naar Representationen vilde paanøbe Regjeringen Bevillinger, som den ikke havde forlangt, men, som sagt, denne Lære, hvor god den end efter min Mening er, er dog for længe siden gaaet i Glemme, som saa meget Andet i dette Thing. Derved skal jeg altsaa ikke opholde mig, men jeg kommer nu til

selve Indholdet af dette efter min Mening meget mærkværdige Undringsforslag. For det Første maa jeg minde om, at det behandler Mænd, der paa ingen Maade staa i en lignende Stilling som dem, med hvem man har søgt dem sammenforebunde, nemlig Statsembedsmændene. Skolelærerne ere jo som bekendt ikke statslønnede Bestillingsmænd, og allerede dette gjør efter min Mening deres Stilling saa afvigende fra de Mænds, der ere behandlede under Litra A, at det for mig er noget Uforstaaeligt, hvorledes man kan komme til en Sammenstilling af de to Grupper. Derfor som man vilde have fastholdt det Sammenligningspunkt mellem Statsembedsmænd og Skolelærere, at de begge vare trængende til Dyrctidstillæg, maatte Konsekvensen deraf efter min Mening have været den, at man ved Lov havde paabudt Kommunerne at betale Dyrctidstillæg til deres Lærere. Jeg gad vide, om man kan fremvise noget Exempel paa, at et Lønningstillæg er forlangt udredt af en anden Kasse end den, som har at udrede Lønningen; jeg kjender i det Mindste ikke noget Saadant, men det vil imidlertid blive Tilfældet ved Vedtagelsen af dette Undringsforslag. Her vil Statskassen umiddelbart — thi at Skolefondene ere lagte imellem som Udbetalingsinstanser, betyder jo set Intet — komme til at betale et Lønningstillæg til de af Kommunerne lønnede Bestillingsmænd, uden at enten Kommunerne eller Overkommunalbestyrelserne — i dette Tilfælde Skoleraadene — ville faae nogen som helst Indflydelse derpaa. Vilde man behandle dem som Mænd, trængende til Dyrctidstillæg, maatte det være Kommunerne, hvem man paalagde at udrede dette; men det Mærkværdige er, at der overhovedet kan blive Tale om Dyrctidstillæg for den største Del af disse Mænds Vedkommende. Man maa nemlig erindre, at Nøgdsagen lige saa fuldt som Regjeringen for Embedsmændenes Vedkommende har fastholdt, at de, for saa vidt de vare lønnede med Naturalier, intet Dyrctidstillæg skulde have, men dette er jo Tilfældet med Skolelærerne, i det Mindste med alle Hovedskolelærerne. De ere netop lønnede med Naturalier og vilde altsaa, selv om de vare Statsembedsmænd, ikke faae noget Tillæg, men dog siger man, at der er den samme Trang, den samme Fornødenhed for Dyrctidstillæg for disse Mænd som for de andre. At det forholder sig anderledes med de pengelønnede Underskolelærere, de kvindelige Lærere og Lærerne i Byerne, forstaar sig; men for de egentlige Skolelæreres Vedkommende skal det staa fast, at der ikke vil kunne være Tale om Dyrctidstrang i den Forstand, hvori vi tidligere her i Thinget har talt om Dyrctidstrang, og i den Forstand, hvori Dyrctidstrang har fundet sit Udtryk i Bestemmelserne paa de foregaaende Finanslove om Dyrctidstillæg for Embedsmændene. Jeg erkjender saa fuldt som nogen at der blandt Skolelærere og Lærere er megen Trang tilføede til Forbedring af deres Naar, men